

तो मुनीवरबाई नानी

याने
सुमन नीतवरबाई.

किंमत रु. ०।।। सन १९१९.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક. ૮૩૮-૭   વ્રણાક

પુસ્તકનું નામ લો મુન્શીવરલાલ જાન્ની

વિષય ૬ - : ૪

તો મુનીવરભાઈ નાની

યાને

મુમન ચીતવરણો.

(રચનાર સૈયદ ઈમામશાહ.)

(ગુજરાતીમાં) આવૃત્તી ૧ લી નકલ ૫૦૦.

પ્રગટ કરનાર,

મખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

ALL RIGHTS RESERVED.

આ બુક મેનેજર વલીભાઈ નાનજીએ ધી ખોળ સિંધી પ્રેસ ૧૧૩,
પાલખી મહોલા, મુંબઈ નં. ૫ માં મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ માટે
છાપી અને મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજે ધી ખોળ સિંધી પ્રેસ
૧૧૩, પાલખી મહોલા, મુંબઈ-૫ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૭૫.

સન ૧૯૧૯.

ગ્રંથાલય વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈ-સંગ્રહ
૩૬૩

પ્રસ્તાવના.

“મોમન ચીતવરણી” નામનો આ ગ્રંથ સમયદ ઇમામશાહાનો રચેલો છે. અગાઉ અમે બહાર પાડેલું “મોમન ચેતામણી” નામના ગ્રંથની પ્રસ્તાવનામાં સમયદ ઇમામશાહાની કેટલીએક હકીકત આપવામાં આવી છે, જે વાંચવાની આ જગોએ અમે બલામણુ કરીએ છીએ. તેમનુંજ રચેલું આ એક પુસ્તક ધણુંજ બોધદાયક અને શીક્ષણુ લેવા યોગ્ય છે.

“ગુરૂ વીના જ્ઞાન નહી” એ કહેવતનું રજાઈન આ પુસ્તકમાં ધણીજ સફાઈથી કરેલું છે, એટલુંજ નહીં પણ, ખરો ગુરૂ તેજ કહેવાય કે જે નર ચાને હાજર ઇમામ તરફથી નીમાયેલ હોય. તે બન્ને (ગુરૂ-નર) ના વચન પર રહી, ફરમાન બરદારી કરવાથીજ મુકિત થવાનો ઉત્તમ બોધ આ પુસ્તક આપે છે.

હાજર ઇમામ કે જે દુનીયામાં હંમેશા મઉજુદ રહે છે, તે પાક જાન વીનાના બધા ધરો દહેરાં, તીરથ વીગેરે નીરપ્યોગી છે, અને ત્યાં જનારા ફાકટના ફેરા ખાય છે, તેવા ઉત્તમ બોધ સાથે મુર્તિ પુજનનું ખંડન આ પુસ્તકમાં કરેલું છે.

ખરો મુસલમાન કેને કહેવો તે માટે મજકુર છુકમાં તેનું વરણન કરતાં કહેલું છે કે:—

તો મુનીવરભાઈ રખો મુસલમાન મસીતે કયા કરે,
અને સુન્નત કરાવે દેહ;
પણ સો કલમા કહેવે મુખથી,
ભાઈ પણ છાનું ન લાવે નેહરે. (૨૭૭)

તો મુનીવરભાઈ શરાબ શયતાની તે પીયે,
અને પર—રત્રી સાથે જાય;
ભાઈ તેને મુસલમાન મત કહો,
તે પડીયા લખ ચોરાશી માંહેરે. (૨૭૮)

તો મુનીવરભાઈ તે રોજ નીમાઝ સખ કરે,
અને હરામ મુરદાર ખાય;
તીસે મુસલમાન મત કહો,
તે પડીયા લખ ચોરાશી માંહેરે. (૨૭૯)

તેમજ ખરો મુસલમાન કોણ છે તે માટે કહેલું છે કે:—

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાંહે મુસલમાન કોણ હયે ?

ઉનકા તમે સુણો વીચાર;
સુન્નત પાંચ કરાવે દહીમાં,

સોહી મુસલમાન દીનદારરે. (૨૮૨)

તે બાદ તે પાંચ સુન્નત કમ કમ છે વીગેરે વીગતવાર અને બોધદાયક વર્ણન આવે છે.

એ મુજબ આ ગ્રંથ ધણેજ બોધદાયક અને મનન કરવા યોગ્ય છે, જે વાંચવા અમે મજબુત બલામણુ કરીએ છીએ,

લી૦ સેવક.

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ,

પ્રગટ કર્તા.

સિંધીમાંથી ગુજરાતીમાં જ્ઞાનો બહાર પાડવા માટે
આપણા સરતાજ હાજર ઇમામનું પાક ફરમાન.

(તા. ૮ મી માર્ચ સને ૧૯૦૮. મુંબઈની વાડી.)

“દીનના કામોમાં ઉત્તેજન આપો, દીનની ફારસી તથા અરબી કિતાબોનો ગુજરાતીમાં તરજુમો કરાવી છપાવો. તમારા બચ્ચાંઓને દીને ઇસમાઈલીનો રસ્તો બરાબર દેખાડો. તેઓને દુઆ, સફા ગીનાન, ઇદમની સમજણ આપો. સર્વ કરતાં બહેતર એ છે કે, મારા મુખમાંથી નિકળેલાં ફરમાન શિખાડો. ઇસમાઈલી દીનની તેઓને યાદ આપવા માટે સ્કુલમાં તથા લાઈબ્રેરીમાં તેઓને ભાડલો, એવી રિતે તમારા દીનની મજબુતી કરો. વગર ફાકટની પંચાતમાં પડવાને બદલે દીનને ટેકો આપવામાં તમારો વખ્ત ગુજરો. તમારાથી બની શકે તો દીનની ચડતી માટે કોશિશ કરો, અને તમારામાં હિમ્મત હોય તો દીન ધર્મના પુસ્તકો ગુજરાતીમાં છાપી ધર્મનો વધારો કરો.”

(ઇસમાઈલી સિતારો, પુસ્તક ૧—૨, પાનું ૨૯ મું)

તો મુનીવરભાઈ નાની

યાને
મુમન ચીતવરાણી.

(સહયદ ઇમામશાહની રચેલી.)

તો મુનીવરભાઈ પરથમ અથર વેદ ગુરનર શાહાણું સિરેવીચે,
તેને સિરેવતા મનમાંહે શંક ન આણું;
જે ગુરનરને દ્રઢ વીશ્વાસે શિરેવશો,
તો અમર થાયસે પ્રાણુરે. ૧.

તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરી તો પામીએ,
જે સિરેવીએ તપશી ગુરનર ગુર;
જે એક મને ગુરનર શાહાને સીરેવીચે,
તો પીરાછત થાએસે દુરરે. ૨.

તો મુનીવરભાઈ કલબુગમાંહે સાચા તપસી ગુરનર સાચા જાણુજે,
તે સતગુર સોહોદેવ સાચા આયે;
તે ગુર નરને દાએ કરી જાણે બાવરે,
તે નીશ્રયે દાઝક જાએરે. ૩.

તો મુનીવરભાઈ દાઝકથી તો છુટીએ,
જે સીરેવીચે ગુર નર શાહ;
જે ગુર ગતની નીત નીત સેવા કરે,
તે સહી અમરાપુરી જાયરે. ૪.

તો મુનીવરભાઈ આજ ગુર ગત ગંગા કરી જાણુજે,
તેનું ગુબત વએ પરવાએ;
આજ જે કોઈ ગુર ગત ગંગામાંહે સુદ્ધ સ્નાન કરશે,
ભાઈ તેના પીરાછત જાયરે. ૫.

તો મુનીવરભાઈ તમે સવે મુખી મુસાફર એક ચીતે સાંભળો,
અને મુણે મોખ મુગતનું ઠામ;
એવા ગુર ઇંદ્ર ઇમામ શાહા ભાંખીયું,
ઈલિમનું મુમન ચીતવરણી નામરે. ૬.

તો મુનીવરભાઈ જે આ ગુરનરને સરેવશે સાચમું,
તેને હુરી છે હજુર;
મુમન ચીતવરણી ચીત ઇધને સાંભલો,
પીરાછત થાય તેના દુરરે. ૭.

તો મુનીવરભાઈ મુનીવર મુનીવર સખ કોઈ કહાવે,
પણ મુનીવરનો લેક ન જાણે કોઈ;
જેણે આ સતગુર પુરા સીરેવીયા,
આજ કલજુગમાં મુનીવર સોઈરે. ૮.

તો મુનીવરભાઈ જે જીવતા મરતક હોઈ રહે,
અને દાનત રાખે ઠામ;
જે ગત માંહે નીત નીત હાલ ગુજરે સાચમું,
આજ તેનું મુનીવર નામરે. ૯.

તો મુનીવરભાઈ આ કાયા કાલે ગળી જાયસે,
જેમ નદીએ વહે છે નીર;
જેસો સપનાતરનું પેખણું,
ભાઈ તેસો આ શરીરરે. ૧૦.

તો મુનીવરભાઈ જેવું સપનાતરનું પેખડું,
તેવો આ સંસાર;
હવે કાંઈક સુકરીત કરજો બાવલે,
તમે મુરખ તજો અહુંકારરે. ૧૧.

તો મુનીવરભાઈ અહુંકારે રાવણ મારીયો,
અને દેવે મારીયો કોરવ દુરજોધન;
કંસ મારીયો શ્રી કરસનજીએ,
તમે ગીરભ મ ધરજો મનરે. ૧૨.

તો મુનીવરભાઈ ભગત પાંડવે ગીરભજ ગારીયા આપણા,
તે ભગતે સતપંથ સીરેવીયા પુરા એક મન;
તે ભગતે રાજ પાટ સરવે મેલીયા,
તે સતગુરજીને વચનરે. ૧૩.

તો મુનીવરભાઈ તે ગુરજના વેદ વચન અવીચળ બાણને,
જેણે આ સતગુરમું અવીચળ રાખીયું ધીયાન;
તેણે લગતે માયા મોહ કરી કારમી,
તેણે તણ્યા ગુરજને કરમાનરે. ૧૪.

તો મુનીવરભાઈ જમ લગ તન માંહે પ્રાણ છે,
તમ લગી માયાનું દુઃખ મુખ;
પણ જ્યારે કાચી કાયા ગલી જાયસે,
ત્યારે પ્રાણીને પડસે દુઃખરે. ૧૫.

તો મુનીવરભાઈ અપણા પ્રાણીને દુઃખ નવ દીછયે,
અને માયા છે જુઠી સદા કાલ;
તે સખકું ધબે બાય કર,
પછે આપજ રહેસે ટાલરે. ૧૬.

તો મુનીવરભાઈ આ માયાનો ઘંટ વાગે છે,
તેણે જીવ જેમ મૃગ વીંધાણું જાય;
તેણે આગલ દીકું ચાંદણું,
પછે પડયો ઘોર અંધાર માંહેરે. ૧૭.

તો મુનીવરભાઈ તેમ પ્રાણી વીંધાણું માયા નાદમાં,
તે કુડ કપટ મત આણ;
તેને બાણજ લાગે જમ તણા,
ત્યારે કાણ એક માંહે છુટે પ્રાણરે. ૧૮.

તો મુનીવરભાઈ જે માયાનો ઘંટ વાગે છે,
તેણે સરવે દુનીયા ગફલત વીંધાણી જાય;
તેને બાણ લાગે જમ તણું,
તારે પ્રાણી લખચોર્યાસી ફેરા ખાયરે. ૧૯.

તો મુનીવરભાઈ જે કોઈ માયા રસ માંહે રાચીયા,
તીસથી મુરખ ન દુબા કોઈ;
એ દીન ચાર માયા મીઠડી,
પછે અંતકાલે વીખજ હોયરે. ૨૦.

તો મુનીવરભાઈ જે કોઈ આવા હરી રસ સુણી રાચીયા,
તેણે આ ગુરનર આજખ્યો પરમાણ;
તે સદા કાલ છે મીઠડા,
તે કદી વીખ ન હોવે બાણરે. ૨૧.

તો મુનીવરભાઈ એ દુનીયા સરવે દુઃખ સુખ રેતી રહે,
અને મોખ મુગતનું ઠામ ન જાણે કોઈ;
સતગુર કહે સાચા મુનીવર આપણા,
જેણે દુનીયાના સુખ દુઃખ નાખ્યા ઘોઘરે. ૨૨.

તો મુનીવરભાઈ સુખ દુઃખ દીલથી ઘોઘએ,
અને દુનીયા માંહે છે દીન ચારનું રંગ;
જેને આ સતગુરજીએ રંગ દીધા,
તે કદી ન થાયે ભંગરે. ૨૩.

તો મુનીવરભાઈ તમે કસણી કરજો હરીના નામની.
અને કાયા ખેત્ર ખેડો સખ કોઈ;
જો હજી હાંકો ઇમાનસું,
તો સખ કુછ નીપજ હોયરે. ૨૪.

તો મુનીવરભાઈ તમે રદ્ય માંહે હજીજ હાંકજો ઇમાનનું,
અને જીભીયા ચોર કોશ બેસાડ;
સીધક ઇમાન બેખળધીયા કરી સમે ચાસે હાંકજો,
એમ કરી તારા મનની કાસળ કાઢરે. ૨૫.

તો મુનીવરભાઈ પુનનું પીરાણું હાથ કરો,
અને ગીઆન ધીયાનની બેસાડો આર;
ખળધ બે સમે ચાસે હાંકજો,
તો કાયા ખેત્ર ચોખ્ખું થાયરે. ૨૬.

તો મુનીવરભાઈ તમે કાલના ખુટા કાઢી નાખજો,
ને આ કાયા ખેત્રમાંહે કાલ ન રાખો કોઈ;
જેમ જેમ હજી હાંકો ઇમાનનું,
તેમ તેમ નીસીજલ કાયા ખેત્ર ચોખ્ખું હોયરે. ૨૭.

તો મુનીવરભાઈ કાયા ખેત્ર માંહે દસોંદ બીજજ વાવીએ,
બોહોતા કાણુ ન કરશો કોઈ;
જે આ સતગુર મુખે બોહોવે સાચસું,
તો સેહજ ઘણેરી નીપજ હોયરે. ૨૮.

તો મુનીવરભાઈ કાયા ખેત્ર ટોધએ આપણું,
અને માંહે મનનું માલો ઘાલો તાંય;
નહી તો લોક કુટમ સરવે ઝાર મલી,
તારા ખેત્રને તોડી ખાયરે. ૨૯.

તો મુનીવરભાઈ જખ લગ હરીઆ ખેત્ર હય,
તખ લગ નીપજની કરજો જાણ;
તે માંહે આવતા પાપી પંખીને ઉડાડજો,
ભાઈ તે કાયા ખેત્રને મ દજો ખાણરે. ૩૦.

તો મુનીવરભાઈ તે પાપી પંખી છે ઉતાવળો,
તે કાયા ખેત્રને ઝડપીને ખાય;
જ્યારે રખવાલો ગાફલ હોય રહે,
ત્યારે સરવે ખેત્રને ખાઈ જાયરે. ૩૧.

તો મુનીવરભાઈ મનનો માળો કરી સતે ચડો,
અને જીવની નીપજની કરજો જાણ;
તમે આવતા પાપી પંખીને ઉડાડજો,
તેને ખેત્ર મ દજો ખાણરે. ૩૨.

તો મુનીવરભાઈ જખ લગ કાયા ખેત્ર પાકે આપણું,
તારે લુણી કરજો એક ઠામ;
જ્યારે સેરત્ર ઘણેરો કણ નીપજે,
ત્યારે લોક કુટમમાં જાએ ઉડાયરે. ૩૩.

તો મુનીવરભાઈ એવો કસણી કરજો સતની,
અને ગુરનરસું મન લાય;
જે ધ્યાં નીપજ એવો બોવે સાચસું,
તો ત્યાં એકોતેર પુરીઆ બેડા ખાયરે. ૩૪.

તો મુનીવરભાઈ આ કલજુગમાંહે મુનીવર એસા લોણીએ,
જો મનમાંહે રહે ઉદાસ;
તે કાયા દીખલાવે જુગમાંહે,
અને મન રહે ગુરનરને પાસરે. ૩૫.

તો મુનીવરભાઈ ગુરનરને ચરણે પુરો ચીંત બાંધીએ,
ભાઈ તો ન અવતરીએ ફળ વાર;
એ કાયા કાચી કારમી,
તે ગલી ગલી થાયશે છારરે. ૩૬.

તો મુનીવરભાઈ કાયા કુંજર દેખ કર,
ભાઈ વું દેખી મત ભુલ;
એ કાયા કાચી કારમી,
જેમ કુમળાવે ફુલરે. ૩૭.

તો મુનીવરભાઈ જખ લગ એ કાયા કુંપલ લેહેર દેત હય,
તખ લગ તું સાંભળ કરી લેજે સતગુરસું ઠામ;
જખ એ પાન જરી કરી લોચે પડે,
તખ કહુ ન આવે કામરે. ૩૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ તો મુનીવરના પાન હરીઆ જો રહે,
જેણે આ ગુરનર પુરા પરમાણીયા જેહ;
તે કદી ખરી ના પડે,
ભાઈ તેની અમર થાશે દેહરે. ૩૯.

તો મુનીવરભાઈ અમર હોનેકું સખ કોઈ કરે,
પણ અમર મુગતનું લેદ ન જાણે કોઈ;
જે મુનીવરતપસી ગુરનરની સતકરી પાવલ પીયે,
ભાઈ આજ સો અમર હોયરે. ૪૦.

તો મુનીવરભાઈ આ કલજુગમાંહે બહુ પંથ બહુ પંથીયા,
અને બહુ સાધ ને બહુ સિધ;
એ સરવે દીન ચારના ગુર છે,
પણ આખર પડશે રદરે. ૪૧.

તો મુનીવરભાઈ આગલ વેદ આર જુગ નહીં,
અને આજ કલજુગની પોતી સંધ;
આ સતગુર કહે પુકાર કરે,
પણ મુરખ ન ચેતે અંધરે. ૪૨.

તો મુનીવરભાઈ ચેતણહારા તમે ચેતજો,
અને સતપંથ છે મુગતનું મયદાન;
પણ જ્યારે રોજ કયામત દહાડો આવશે,
ત્યારે લેખો પુછશે નીદાનરે. ૪૩.

તો મુનીવરભાઈ લેખું લેશે ગુરનર સાહીયાં,
અને કાગલ લેશે આપણે હાથ;
જે મુનીવર દસોંદ સુકરીતે પુરા પડે,
તે તીયાં મલસે સાહીયાંને સાથરે. ૪૪.

તો મુનીવરભાઈ એ સરવે દુનીયાં ત્યાં દાવો કરશે,
પણ આજ મુગત ખેતર અથર વેદ સતગુર ઠામ;
ભાઈ જો શીશ જાય તો જાવા દીયો,
પણ ન છોડા ગુરનરનું નામરે. ૪૫.

તો મુનીવરભાઈ તમે સતપથ ધ્યાવો સાચુંસું,
અને પુરો ગુરનરસું રાખો હેત;
જે દુકા કરી નાખે તારી દેહીના,
તોએ ન છોડો ગુરનરસું પ્રોતરે. ૪૬.

તો મુનીવરભાઈ ભગતે હેત ન છોડ્યું આપણું,
અને કાયરે ફેરાવી પુઠ;
જે પાંચ હથીયારે પુરા હોય,
ભાઈ સો લડે સનમુખરે. ૪૭.

તો મુનીવરભાઈ તે ભગત પુરા ત્યાં લડી વર્ષા,
અને તેની સાંખ પુરે સખ કોઈ;
પણ તે માંહેથી કાયર કંપી ભાગીયા,
ભાઈ તેને ન જાણે કોઈરે. ૪૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલજુગ વેળા છે દાહુલી,
તે માંહે સરવે કાયર લોક અચેત;
પણ આ સતગુર કહે સાસા મુનીવર આપણા,
તેણે ગુરનર ઉપર આણ્યો હેતરે. ૪૯.

તો મુનીવરભાઈ તમે ગુરનર ઉપર પુરો હેત રાખો મુનીવરો,
અને હું હું ખુદીને માર;
આ દુનીઆ રંગ કસુખો છે,
તેને જાતાં ન લાગે વારરે. ૫૦.

તો મુનીવરભાઈ આ દુનીઆ રંગ કસુખો છે,
તેસું મ રાખો હેત;
એ દીન ચાર માંહે રંગ વહી જાયશે,
પણ આખર સુવેતનું સુવેતરે. ૫૧.

તો મુનીવરભાઈ ખોટો રંગ રંગાવે સરવે દુનીયા,
અને તે ફીરતા હવાની લેખ;
પણ આ સતગુરજનો સાચો રંગ ચોડ મજબૂત;
તે કદી ન હોવે સુવેતરે. ૫૨.

તો મુનીવરભાઈ તમે રંગ રંગાવો સતગુર મુખે,
અને જેસી પટાલે ઢંગ,
તે ફાટે ફીટે ગલી જાય,
તોય ન મેલે રંગરે. ૫૩.

તો મુનીવરભાઈ બાકી દુનીઆ માંહે અવર રંગ સરવે કારમું.

તું કુડ કપટ મત રાચ;
તમે મન થીર રાખો આપણું,
આપણા સતગુરનો રંગ સાચરે. ૫૪.

તો મુનીવરભાઈ આ સતગુર જેને રંગ દીયા,
તેણે રાખીયા ગુરનરસું હેત;
પણ ગાફલ કાળી કામલી,
તે કદી ન હોવે સુવેતરે. ૫૫.

તો મુનીવરભાઈ કાળી કામલ ઘોઘએ,
અને છ મણ સાચુ લાય;
તેમ મુરખને છ માસ લગણુ સમજાવીયે,
ભાઈ તોયે ન મેલે સુભાયરે. ૫૬.

તો મુનીવરભાઈ તે મુરખ સુભાવ ન છોડે આપણું,
તે ગાફલ રહેહ અચેત;
તે પુરવ જનમનો સાચો નહીં,
તે કેમ કરી રાખે હરીસું હેતરે. ૫૭.

તો મુનીવરભાઈ આ ગુરનર ઉપર હેતજ રાખીએ,
અને ભાઈ તું માયા કેળી મત ભુલ ગેમાર;
એ માયા જેસી છાંયા દા. પોહોરકી,
ભાઈ તેને ફરતાં ન લાગે વારરે. ૫૮.

તો મુનીવરભાઈ જખ લગ આપણી કાયા ઠામ છે,
અને તખ લગ તું મુરખ ચેત;
જખ દીન પોતા ને વેળા વહી ગમ,
ભાઈ તખ કેમ ન રાખે હેતરે. ૫૯.

તો મુનીવરભાઈ હરીસું હેત પુરો રાખીએ,
અને દાનત રાખો ઠામ;
જે સાચી મુકરીતે ગુરનરને સીરેવીએ,
તો કદી ન હોવે કાયાનું વીણાસરે. ૬૦.

તો મુનીવરભાઈ જુગમાંહે સાચા તપસી ગુરનરને જાણુજે,
જે આ ગુરનરની અકલ કળી ન જાય;
તે ગુરનરનું થાનક જ પુદીપ માંહે,
ભાઈ શાહાનું થાનક એરાકખંડ માંહેરે. ૬૧.

તો મુનીવરભાઈ તે ગુર રૂપ છીપાઈયો આપણો,
તે આજ તપસી ગુર કલમાંહે હુઆ અલુપ;
તે ગુર સતગુરનુર છે,
ભાઈ તેને કોઈ ન જાણે લોકરે. ૬૨.

તો મુનીવરભાઈ ગુરનરને જાણણહારા હશે તે જાણશે,
ગુરનરનું વેદ સાંખ માંહે ઠામ;
પણ આજ કલજુગમાંહે બ્રહ્મા પરતક આવીયા,
ભાઈ તેનું જુગમાંહે નળી મદમદ નામરે. ૬૩.

તો મુનીવરભાઈ તે ગુરનરનું નામ પીછાણે હુસેની આલમાંહે,
ભાઈ બાકી ગુર અવર સો ધુત;
જે ગુર બ્રહ્મા તપસી ગુર છે,
ભાઈ જેસા પુનમ ચંદરે. ૬૪.

તો મુનીવરભાઈ ચંદા આકાશે નીરમલા,
પણ અંધા ન બુજે ગીયાન;
જે મુનીવર પોતાના પુનથી,
ગુરનર ઉપર આણીયો ધમાનરે. ૬૫.

તો મુનીવરભાઈ તમે ધમાન સાખત રાખો આપણું,
અને ગુરનરનું મન લાય;
જે ગુરનરને ઘડી ઘડી સંભારશો,
તો તમને હાજર ગુરનર શાહરે. ૬૬.

તો મુનીવરભાઈ હાજર સતગુર ગુર છે,
અને હાજર દેખો પાસ;
તમે આ ગુરનરને દ્રઢ વીંધાસે સેવશો,
તો ગુરનર આપે અમરાપુરી માંહે વાસરે. ૬૭.

તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરી તે પાયરો,
જે આ કલજુગ માંહે ગુર ને નર ધીયાયે;
જે તપસી ગુરનરને સીરવીયે,
તો સહી અમરાપુરી પાયરે. ૬૮.

તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરી લેનેકું બહુ ઉમાયા,
પણ અમરાપુરી છે દોહિલી વાટ;
જે ધ્યાં ગુરનરનું દો મુખ ચાલે ગાફલા,
ભાઈ સો કેમ ઉતરે વીસમી ઘાટરે. ૬૯.

તો મુનીવરભાઈ દુનીયા માંહે દા મુખ બોલે માંધલા,
 તેને ભીતર કુડજ આય;
 જે મુનીવર માંહે રાખે દુનીઆ લોકસું,
 તો તીયાં દા મુખ ઠોકા ખાયરે. ૭૦.

તો મુનીવરભાઈ તે દીલ કુડાવે પાંચમાં,
 જે ગુરનરસું દા મુખ બોલે ગેમાર;
 પણ સાચા ગુરનર સીરેવંતા,
 તેને કોઈ ન દેવે મારરે. ૭૧.

તો મુનીવરભાઈ તે માંધલા મારતાં મારતાં કાયર હોઈ રહયા,
 અને તે બોહોત હોવે ભાંડ;
 જખ એ બેલ પુરે હોઈ રહિ,
 તખ અતરંગ મેલે ટાંગરે. ૭૨.

તો મુનીવરભાઈ તેમ તમે માતાના ગીરભાવાસ માંહે ટાંગીયા,
 અને તેને લખચોરાસીની દીધી માર;
 પણ ગુર કહે કલજુગની છેલ્લી સંધ છે,
 હવે તમે કાંય ન ચેતો ગેમારરે. ૭૩.

તો મુનીવરભાઈ તમે ટાંગ્યા કુટીયાની લાજ આણુજો,
 નહી તે પંચ માંહે પત જાય;
 તે ટાંગ્યા કુટીયાથી બીના પાંડવા,
 તે જાઈ સીજ્યા હેમાલા માંહેરે. ૭૪.

તો મુનીવરભાઈ તે પાંડવ સરીખા ભગત કોઈ નહી,
 જે પાંડવે કીધા છે એકોતેર પુરીઆના કાજ;
 તખ તે ભગતુને વીદરવ્યાસ ભેટીયા,
 તખ ખણુ એક માંહે છોડીયા રાજરે. ૭૫.

તો મુનીવરભાઈ તે ભગતે પાંડવે દુનીયાતું રાજ છોડીયું,
 અને સતગુર ઉપર આણીયું ઈમાન;
 તે ભગતે પાંડવે આ કારમી દુનીયા છોડકર,
 તેણે વનમાંહે ખાધાં સુકાં પાનરે. ૭૬.

તો મુનીવરભાઈ તે પાંડવ હેમાજલ માંહે સીજ્યા,
 તેણે તીયાં ગાલી કરી પાડી દેહ;
 જખ લગી ભગતુને કહે પ્રાણુ આવીયા,
 તખ લગ આ ગુરનરસું રાખીયો નેહરે. ૭૭.

તો મુનીવરભાઈ તે ભગતે નેહ રાખીયા ગુરનર સાહીયાંસુ,
અને આ સતગુર ઉપર રાખીયા ધમાન;
જખ તે ભગતુની કાયા ગલી કરી ભોંચે પડી,
તખ લગ આ ગુરનરસુ જખીઆ તમારે. ૭૮.

તો મુનીવરભાઈ તે ભગતે હેમાજખમાંહે કાયા ગલાવી ખંચે વીરની,
અને તેણે કાયા ગલતી દીઠી આપ;
સામી અમને લખચોરાસી ફેરા છોડાવો,
સામી અમારાં પુરવ જનમનાં પાપરે. ૭૯.

તો મુનીવરભાઈ ત્યાં એવી વીનતી કરી ભગત પાંડવે,
અને તે સનમુખ આલ્યા જાય;
પણ તે ભગતુને શીર, કસણી એમ પડે,
જેમ ખડા ફેરા ધાયરે. ૮૦.

તો મુનીવરભાઈ તમે પીરછળે સાચા સત પાંડવા તણે,
જે દેવની ભગતી કરીને લીધા અમરાપુરીમાં ડામ;
તેણે હેમાજખમાંહે દેહી ગલાવી આપણી,
ભાઈ તેણે જુગમાંહે રાખીયું નામરે. ૮૧.

તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતજ કીજાએ,
જેસા પાંડવે ગલાવી દેહ;
તે ભગતુને જેમ જેમ કસણી શીર પડે,
તેમ તેમ આ ગુરનરસુ અદકે રાખે નેહરે. ૮૨.

તો મુનીવરભાઈ ભગત કસણી વીના જુગમાંહે કોઈ સીધા નંહી,
અને ભગતુને કસણી જુગમાંહે સાર;
જો આ સતપંથની કસણી શીર સહે,
તો ઉતરો પહેલે પારરે. ૮૩.

તો મુનીવરભાઈ સતની કસણી કસાવો મુનીવરો,
અને જેસી સોના તોલ;
તેને જેમ જેમ કસણી શીર પડે,
ભાઈ તેમ તેમ વાધે મોલરે. ૮૪.

તો મુનીવરભાઈ એ કંચન કસણી શીર સહે,
તે અગનમાંહે પેસે બહુ વાર;
જેમ જેમ ઘાહા હથોડા શીર સહે,
તેમ તેમ રૂપ અપારરે. ૮૫.

તો મુનીવરભાઈ તે રૂપ કંચન માંહે તો ચડે,
જે અંગન માંહે સહુ કસ કરીને વેઠે દુઃખ;
જે દુકા કરાવે તારી દેહીના,
ભાઈ તખ્તખા પાવે મુખરે. ૮૬.

તો મુનીવરભાઈ પીતલલી સોના તોલ હય,
અને તે સોના સરીખો દીખલાય;
તેને એક તીલ અંગનમાં ખાહીએ,
તો તતખણ કાલો થાયરે. ૮૭.

તો મુનીવરભાઈ તેમ દુનીયા રંગ પીતલ તોલ હય,
અને તીસથી આ સતની કસણી કસી ન જાય;
તેને પાપ કપટ દીલ લીતર રહ્યો,
તીસથી દુનીયા લખચોરાશી ફેરા ખાયરે. ૮૮.

તો મુનીવરભાઈ લખચોરાસીનું દુઃખ સહે સરવે દુનીયા,
અને તેના મન સરવે પીતલ જે આય;
જે આ સતગુરને સીરેવો તો સોના તોલ હો,
ભાઈ તે કદી ન ફેરા ખાયરે. ૮૯.

તો મુનીવરભાઈ તે લખચોરાશી ફેરા ખાય સરવે દુનીયા;
તે છ દરશનના ગુર ધીયાયે;
તેને આ સતગુર ભેટયા નહી,
ભાઈ તીસથી સરવે દુનીયા મરી મરી જાયરે. ૯૦.

તો મુનીવરભાઈ તે છ દરશનના ગુર કેવાય છે,
અને તે આપે ફીરી ફીરી લે અવતાર;
જેને આપણી પુઠ મુજે નહી,
ભાઈ સો દુનીયાને કેમ કરી ઉતારે પારે. ૯૧.

તો મુનીવરભાઈ છ દરશનના ગુર સરવે જુઠા છે,
તે માંહેથી કોઈ પાને અમર ન થાય;
તે ગુર અવરન કેમ તારશે,
જે આજ કલજુગમાંહે ઘર ઘર માંગી ખાયરે. ૯૨.

તો મુનીવરભાઈ હવે છ દરશનની વેળા વહી ગઈ.
તે સરવે આજ કલજુગમાંહે હુવા નીખેદ;
તે આજ પરતક અવતાર ને પાત્ર જાણે નહી,
ભાઈ તે વાંચે ઠાણા વેદરે. ૯૩.

તો મુનીવરભાઈ છ દરશનના ગુર ઠાલા વેઠ વાંચે છે,
તે જગતને ભુલાવી ખાય;
તે આજ અથર વેદી ગુરને જાણે નહીં,
અને પાંચ મીલી થાપી પુજે ગુરના પાયરે. ૯૪.

તો મુનીવરભાઈ આ છ દરશન હરી વીના ભુલીયા,
અને તે એટલા અચેત;
હવે ઠાલા ધરમાંહે ફેરા ફેરે,
ભાઈ ઉઘાં કયા પાવે વીતરે. ૯૫.

તો મુનીવરભાઈ વીત હતું તે ત્રણ જુગમાંહે ગયું,
હવે એ સરવે ઠાલા તીરથે જાય;
તે સરવે ગાફલ દુનીયા ખાવલી,
તે તીયાં સરવે ફેકટ ફેરા ખાયરે. ૯૬.

તો મુનીવરભાઈ તે ઠાલા ફેરા ખાય સરવે દુનીયા,
અને તે ઠાલા ધર દેખી તીયાં જાય;
તેને દારે જામ પોકાર કરે,
ભાઈ ઉઘાં કીસીકું કરે વાતરે. ૯૭.

તો મુનીવરભાઈ હરી ધરકા ધણી ધરમાંહે નહી,
અને ઉઘાં સરવે ગાફલ દુનીયા જાય;
ત્યાં ઠાલા ધરમાંહે કયા પામ્યે,
ત્યાં તેને પથર લાગે હાથરે. ૯૮.

તો મુનીવરભાઈ તે પથર લાવી પુજે સરવે દુનીયા,
અને તે પથરસું હેત લાવે અખુજ;
પણ પથર કેણે સીરજ્યા,
તેની ન જાણે મુજરે. ૯૯.

તો મુનીવરભાઈ સરવે દુનીયા પથર પુજે છે,
અને તેનું કોઈ ન જાણે ભેદ;
તેની છાતી ઉપર પગ દબને ટાંકી કુટીયા,
ભાઈ તેને કરી બેસાડ્યા દેવરે. ૧૦૦.

તો મુનીવરભાઈ તે પથર પાંચ માણસ મલીને દેવ પરઠીયા,
તે પથરને ટાંકી કુટી આય;
તે ઠાલા ધરમાંહે આણી બેસાડીયા,
તેને સરવે દુનીયા લાગે પાયરે. ૧૦૧.

તો મુનીવરભાઈ તે પથરને સર્વે દુનીયા શીશ નમાવે બોહોત કરે,
ત્યાં જાઈ લે જાહે હરીકા નામ;
વઝે પથર બાપડા ક્યા કરે,
પણ ત્યાં જાનારા અંતર સરવે બોટાનીરવાણુરે. ૧૦૨.

તો મુનીવરભાઈ હિસ પથરકું ક્યા પુજાએ,
અને ઇનકા દુનીયા ન જાણે ભેદ;
તે લોઢી અમરાપુરીમાં પથર થઇને અવતરશે,
ભાઈ આજ એસા બોલે વેદરે. ૧૦૩.

તો મુનીવરભાઈ આજ વેદ સાંખીયા એમ કહે,
અને જો ઇયાં જેસા બીજ બોવે જાણુ;
ત્યાં તેસા ફલ લેશે મુનીવરો,
આ સતગુર કહે આગમનાં એંધાણુરે. ૧૦૪.

તો મુનીવરભાઈ જે કોઈ પાણી પથર પુજશે,
અને ગાય પીપલા જેહુ;
ઇયાં જેસી પુજા જે કરે,
ભાઈ તે તીયાં તેસા દરશન લેહરે. ૧૦૫.

તો મુનીવરભાઈ જેને વીખ કરડયા ફેલીકું,
અને હિસકા ઝેર ચડયા શરીર;
પણ એસડ પાત મુળાનાં ચાવીએ,
ભાઈ તીસથી કેમ કરી ઉતરે વોખરે. ૧૦૬.

તો મુનીવરભાઈ તેસા આખદ કરે સરવે દુનીયા,
તે છ દરશનના ગુરને ધીયાયે;
તે પાણી પથર પુજે છે,
ભાઈ તીસથી કાંઈ ઝેર ન જાયરે. ૧૦૭.

તો મુનીવરભાઈ છ દરશનલી મુળા તોલ હય,
અને સરવે એસડ પેટ ભરી પાતજ ખાય;
પણ પાપ જેર છે સરવે દીલમાં,
ભાઈ સો કેમ કરી ઉતરી જાયરે. ૧૦૮.

તો મુનીવરભાઈ તે દીલનું પાપ તે વીખ કરી જાણુએ,
અને જે સરવે સોંસારકું ડસી કરી જાય;
ભાઈ હિસકા ઝેર બોહોત ચડે,
તીસથી દુનીયા સરવે લખચોરાશી ફેરા ખાયરે. ૧૦૯.

તો મુનીવરભાઈ આજ બહુ દરશન ગુનીજન જુગમાંહે,
કોઈ વીજુ ઉતારે કોઈ સાંપ;
આજ પરતક ગુરખેડા જંપુદીપમાં ભીરમા ગારેડી,
ભાઈ આજ તપસી ગુરથી ઉતરે ઝેર પાપરે. ૧૧૦.

તો મુનીવરભાઈ આજ આ સતગુર ઝેર ઉતારે સાચસું,
અને ઉસકું કીરીયા આખદ દેવે આપ;
તે ગુરની નીત નીત પાવલ પીએ સાચસું,
તખ જા ઉતરે પાપરે. ૧૧૧.

તો મુનીવરભાઈ સતગુર જાંકા પાપ ઉતારે સાચસું,
ભાઈ ઉસકી પુરી દસોંદ મુકરીત લેહ;
તે પીર શાહા જાપ જપાવે સાચસું,
ભાઈ ઉસકી પાક કરાવે દેહરે. ૧૧૨.

તો મુનીવરભાઈ જે કોઈ મુનીવર પાક કરાવે દેહીકું,
અને તે સતગુરની પુરી કોયા આસડ ખાય;
તે હેતજ લાવે ગુરનર ન સાંહીસું,
ભાઈ તેના પાપ જડમુળથી જાયરે. ૧૧૩.

તો મુનીવરભાઈ તે પાપ ગયું કેમ જાણીએ,
ભાઈ ઉસકા કીયા એવાંજ;
તેને દયા આવે દીલમાંહે,
આ ગુરનરને સેવંતા ન કરે કાણરે. ૧૧૪.

તો મુનીવરભાઈ જખ લગ પાપ ઝેર હટું દીલમાંહે,
તખ લગ પ્રાણી હતો ખેશુધ્ધ;
જખ આ સતગુર સાચા ભેટીયા,
ભાઈ તખ આવી સતની બુધ્ધરે. ૧૧૫.

તો મુનીવરભાઈ એવી બુધ્ધ આવે દીલમાંહે,
જે મુનીવર સતગુરની પુરી પરમાણી શીખ;
ભાઈ ત્યારે ભાંગી સંખા લવ તણી,
ભાઈ જો ઉતરે પાપ ઝેરનું વીખરે. ૧૧૬.

તો મુનીવરભાઈ જખ તે પાપ ઉતારે સાચસું,
અને તારે સતગુર મુનીવર ધરશે તેનું નામ;
ત્યારે લખચોરાશીના ફેરા યાગશે,
તારે સતગુર આપે અમરાપુરીમાંહે કામરે. ૧૧૭.

તો મુનીવરભાઈ સરવે જુગ અમે જોયા,
અને છ દરશનને પણ જોઈ;
પણ તે સરવે વીતા આસડ અવરાવે છે,
ભાઈ તીસથી અમર ન થાય કોઈરે. ૧૧૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ અડસડ તીરથ ઠાલા થયા,
તીસકું પુજે ન જાય પાપ;
આજ સરવેના ગુર છ દરશનમાંહે ભુલાણા,
ભાઈ તે સરવે જુઠા પોતે આપરે. ૧૧૯.

તો મુનીવરભાઈ તે સરવે જુઠા મટ્યા છે દીલમાંહે,
પણ એ સરવે દુનીયા જુઠાને પતીઆય,
જે ગુર વરતીયા વેદ વાંચે છે,
તે ગુર જુઠાને સરવે દુનીયા લાગે પાયરે. ૧૨૦.

તો મુનીવરભાઈ આજ તે જુઠાને મને સાચ છે,
અને સાચાને જુઠો કહે સખ કોઈ;
પણ જસ દીન સામી રાજે આવશે,
ભાઈ તીસ દીન સાચ જુઠકા નીવેડા થાયરે. ૧૨૧.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલજુગમાંહે આઘાણુ કહે અમે દેવ છું,
અને દુનીયાને દઉં છું શીખ;
જે હરી આગલ જુઠા પડ્યા,
તે ધર ધર માંગે લીખરે. ૧૨૨.

તો મુનીવરભાઈ તે આઘાણુ જુઠા મટ્યા છે દીલમાંહે,
અને તે સહુની આહાર કરે છે છોત;
તે ટીકા કાઢે નીરમલા,
અને ફોકટ ધોવે ધોતરે. ૧૨૩.

તો મુનીવરભાઈ આર ધોવે દેહીકું,
પણ તેના લીતરનું કપટ ન જાણે કોઈ;
તેના દીલમાંહે કડવા તુંબડા,
તે ધોતે મીઠા ન હોયરે. ૧૨૪.

તો મુનીવરભાઈ લીરામણુ લી તુંબા તોલ હય,
તે સરવે જગતકું દેવે શીખ;
તે આહેર દીસે ચોપડા,
ભાઈ લીતર કડવા વીખરે. ૧૨૫.

તો મુનીવરભાઈ તે બ્રાહ્મણ બ્રહ્મ કીરીયા કરતવ જાણે નહી,
તે ઉઠી પોથી વાંચે અકાળ;
ઠાક ઠુક કરી વાણી કહે,
તે જુઠી કેહેણી રોટી કાળરે. ૧૨૬.

તો મુનીવરભાઈ તે ભીરામણ દીકા કાઢે શીરકું,
પણ તેણે આ સતકી કસણી સહી ન જાય;
તેના ગલામાંહે સુતરકી જેવડી,
ભાઈ જુગમાંહે સતી કીલાયરે. ૧૨૭.

તો મુનીવરભાઈ તેસા ઘોડા બી ભીરામણ તોલ' હય,
ઉસકે શીરલી દીકા હોય;
તેના ગલામાંહે સુતરની જેવડી,
ભાઈ તે માંહેથી સરગ ન પોતા કોઈરે. ૧૨૮.

તો મુનીવરભાઈ દીલમાંહે પાક પચીત્ર કરીને ઘોતી ઘોઝએ,
અને દીલમાંહે હરીસું પોથી વાંચ;
દીલમાંહે બ્રહ્મ કીરીયા જનોઈ બાહીએ,
ભાઈ સો આજ કલમાંહે ભીરામણ સાચરે. ૧૨૯.

તો મુનીવરભાઈ આજ દીલમાંહે ગુરનરસું પ્રેમની પોથી વાંચીયે,
અને દુનીયામાંહે દીલસું ઘોતી ઘાય;
જો સો કીયા પાળ્યાની જનોઈ પેરીએ,
આ સનગુર કહે આજ કલમાંહે બ્રાહ્મણ સોઈરે. ૧૩૦.

તો મુનીવરભાઈ દીલમાંહે અબા પાણી બોહોત હય,
અને ભાઈ ત્યાં તું ભીતર દીલકું ઘાય;
દીલમાંહે દીકા કીજએ,
ભાઈ ગુર કહે આજ કલમાંહે ભીરામણ સોઈરે. ૧૩૧.

તો મુનીવરભાઈ તે દયા પાણી છે દીલમાંહે,
ભાઈ ઉસમાંહે દીલકું ઘાય;
ચીત અંદન સરખું કરી ઘસી મનમાં દીકા કરો,
આજ કલમાંહે ભીરામણ સોઈરે. ૧૩૨.

તો મુનીવરભાઈ ભીરામણ કહે અમે ઉતમ છઈએ,
અને ઉતમ કરીયા છે કાળ;
પણ આ સનગુર કહે પાણીઆચારે કોઈસીધા નહી,
ભાઈ કસણી કરતવ સીધા આજરે. ૧૩૩.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાંહે મધમ, કોણ હય,
ભાઈ તીસકા ભેદ ન જાણે કોઈ;
નીત નીત ચાર મુતક જનકે શીર રહે,
ગુર કહે આજ કલમાંહે મધમ સોધરે. ૧૩૪.

તો મુનીવરભાઈ તે મધમપણું છે દીલમાંહે,
પણ પાણી આચારે ઉતમ ન હોય;
જે મુનીવર નીત નીત કીરીયા પાળે નહી,
ગુર કહે આજ કલમાંહે મધમ સોધરે. ૧૩૫.

તો મુનીવરભાઈ જેણે સતગુર સોહોદેવ નહી આળખીયા,
અને આ દસમા અવતારને પુજી ન જાણે કોઈ;
આજ અથર વેદની કેહેણી પાળે નહી,
ગુર કહે આજ કલમાંહે મધમ સોધરે. ૧૩૬.

તો મુનીવરભાઈ આવા સતપંથ જાણીને સીરેવે સાચસું,
અને તે માંહેથી તુટી જાય જે કોઈ;
ભાઈ તીસકા મુખ ન દેખીએ,
ગુર કહે આજ કલમાંહે મધમ સોધરે. ૧૩૭.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાંહે ઉતમ કોણ હય,
અને ઉસકા ભેદ ન જાણે કોઈ;
જેણે આ સતગુર પુરા સીરેવીયા,
ગુર કહે આજ કલમાંહે ઉતમ સોધરે. ૧૩૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ ગત ગંગામાંહે નીત નીત જે મીલે,
તે મીલતાં ભીતર ભરમ ન રાખે કોઈ;
જે ગતમાં જાઈ નીત નીત પાવલ પીએ,
ગુર કહે આજ કલમાંહે ઉતમ સોધરે. ૧૩૯.

તો મુનીવરભાઈ તે માંહે પુરી દસોંદ દેવે તે મુનીવર,
તે દેતાં કેની કાંણ ન જોએ કોઈ;
જે ગતમાં જાઈ નીત નીત હાલ ગુજરે સાચસું,
ગુર કહે આજ કલમાંહે ઉતમ સોધરે. ૧૪૦.

તો મુનીવરભાઈ આ ગુર ગીનાને જે મુનીવર ચાલીયા,
અને સો કીરીયાસું પુરો વેવાર પાળે છે જેહ;
જે મુનીવર સતગુરસું પુરા ચીંત દીયા,
આ ગુર કહે આજ કલમાંહે ઉતમ તેહરે. ૧૪૧.

તો મુનીવરભાઈ હવે તો એણે વાટે ઘાટે ન જાળ્યે,
અને ભાઈ આજ કલ છેલી સંધ;
આ સતગુર કહે પુકાર કર,
પણ મુરખ ન ચેતે અંધરે. ૧૪૨.

તો મુનીવરભાઈ કાયા ઉતમ ધરી ઉતમ ન જાણીએ,
અને મધમ દેહી ધરી મધમ ન જાણે કોઈ;
પાણી આચારે ઉતમ ન હોઈએ,
ભાઈ ભીરમ કીરીયા પાલે ઉતમ સખ કોઈરે. ૧૪૩.

તો મુનીવરભાઈ અનેક નાના વરણી ગાય છે,
તેનું એક વરણું દુધ;
તેમ ભીરમ કીરીયા પાળે સરવે એક છે,
કરણી કરતવ સુધરે. ૧૪૪.

તો મુનીવરભાઈ તમે કીરીયા આચાર સરવે પાળજો,
અને આ સતગુર સરેવંતા મનમાંહે શક મ આણ;
ભાઈ જો તમે સતપથ ધીયાવો સાચસું,
તો તમારા અમર થાયશે પ્રાણરે. ૧૪૫.

તો મુનીવરભાઈ પ્રાણ પુરૂશ તો અમર છે,
અને આ કાયા મરી મરી જાય;
જ્યાં લગી આપણી માયા મમતા ના મરે,
ત્યાં લગી પ્રાણી લખચોરાસી ફેરા ખાયરે. ૧૪૬.

તો મુનીવરભાઈ હવે મનની માયા મમતા મારીએ,
ભાઈ તમે એ માયામાંહે કાંહાં શીરો ઉદાસ;
જો આ સતપથ પરમાણે સાચસું,
તો કદી ન હોવે કાયાનો નાશરે. ૧૪૭.

તો મુનીવરભાઈ આ કાયા કાચી જાણજો,
અને જેસી કાચી હાંડી તોલ;
પણ તેને લાતુ પડે તે સીર સહે,
ભાઈ તખ જ પાવે મોલરે. ૧૪૮.

તો મુનીવરભાઈ પ્રથમ હાંડી ખાકથી,
અને તેણે સહયા તે કોદાળે ધાય;
તે માંહે પાણી ખાયા ખોહોત કર,
ભાઈ તેને લાતે કુટે જાયરે. ૧૪૯.

તો મુનીવરભાઈ તે માર દીયા છે ખાકને,
અને ખાયા લીધ ગોખરકા લેલ;
તેને જેમ જેમ લાતુ માર શીર પડે,
ભાઈ તેમ તેમ ખાજે મેલરે. ૧૫૦.

તો મુનીવરભાઈ તે મેલ દીયા જખ ખાકને,
તખ કુંભારે માટીકું ધરીયા હાથ;
તેને ચાડી ચાક ફેરાવીયા,
તેના વાસણ ધડીયા ખહુ ઘાટરે. ૧૫૧.

તો મુનીવરભાઈ જખ વાસણ ધડયા કુંભારે,
તો ભી ત્યાં હાંડી કહીએ કાચી ખાક;
તેને અગન જાલે ચોફેરથી,
ભાઈ તે હાંડી વાસણ નીપજે પાકરે. ૧૫૨.

તો મુનીવરભાઈ તે હાંડી ખાહીએ અગનમાંહે,
દેખા ઈસ પાકકા નેહ;
જેમ જેમ તેને જાળ લાગે અગનની,
ભાઈ તેમ તેમ પાકે દેહરે. ૧૫૩.

તો મુનીવરભાઈ તે માંહે કેતી જલતી થાકી હાંડીયાં,
અને જલતાં દાનત નવ રહી ઠામ;
પણ તે ટુટા વાસણ કયા કીજીએ,
ભાઈ તે કછુ ન આવે કામરે. ૧૫૪.

તો મુનીવરભાઈ તેમાં પુરી જલાણી હાંડીયા,
અગનમાં જલતાં શંકે મ આણ;
જે પુરી અગની શીર સહીને નીસરી,
ત્યારે તેની પચમાંહે હાંધ વખાણરે. ૧૫૫.

તો મુનીવરભાઈ તે પરથમ હાંડી ખાકથી,
તેણે કસણી સહી શરીર;
તખ રાજ રાણી દેવતા,
તે માંહે સખ કોઈ પીવે નીરરે. ૧૫૬.

તો મુનીવરભાઈ તખ હાંડી ખાસણ જુગમાંહે કીલાવે,
પણ તેના કસણી થકી હુઆ મેલ;
તે મુનીવર એસા લોણીએ,
જેસી રીધ્યા ખાક હાંડી તોલરે. ૧૫૭.

તો મુનીવરભાઈ તેસી આપણી કાયા માટી ખાક હય,
તું ગુર ગીનાનની કોઢાળીએ ખોઢ;
જો આ સતગુરની કીરીયા કસણી શીર સહે,
તો હોવે ઉતમ બોધરે. ૧૫૮.

તો મુનીવરભાઈ તમે બોધ પાણી દીધો કાયા ખાકમાંહે,
અને હસેંદ સુકરીતતું આઈએ ભેલ;
જેમ જેમ છકરના થાપલા મારીએ,
તેમ તેમ સાહેબસું બાજે મેલરે. ૧૫૯.

તો મુનીવરભાઈ મેલ દીઆ જખ ખાકને,
તખ સતગુરે ધરીયા કાયા માટીકું હાથ;
તારે સતગુરે ચાર ખાણના ચાક ઉપરથી છોડાવ્યા,
આ સતગુરે વાસણ ધડીયા એકોતેર ભાતરે. ૧૬૦.

તો મુનીવરભાઈ તે પાકા વાસણ કેમ જાણીએ,
અને સતગુર ધડતાં ન દેવે છેહ;
જો સંસારની અગની શીર સહે,
અને ગુરનરસું રાખે નેહરે. ૧૬૧.

તો મુનીવરભાઈ એવો નેહ ન રાખે ગુરનર સાંહીયાંસું,
ત્યાં લગી આ કાયા કાચી ખાક;
પણ આ સતગુર હાથે જખ ચડે,
તખ ગુર દેવ કાયા ધડી વાસણ કરશે પાકરે. ૧૬૨.

તો મુનીવરભાઈ જો ખોટી હાંડી સતગુરને હાથું ચડે,
તેણેથી આ સંસારની અગની જલતાં દાનત ન રાખી કામ;
તે કુટા વાસણકું કયા કીજીએ,
ભાઈ તે કંજુ ન આવે કામરે. ૧૬૩.

તો મુનીવરભાઈ આજ સતગુર ન જાણે ને બોહોત કુટાવે હાંડીયા,
તેણે ગાફલે ખોઈ આ સતગુરની વાત;
તેના જેમ ચઉરે પડશે દુકડા,
તેને કોઈ ન જાણે હાથરે. ૧૬૪.

તો મુનીવરભાઈ તે કુટા કુટા એક જાણીએ,
અને તેણે સતપંથમાં આવી બાહીયા કપટકા ભેલ;
તે જીવ છ દરશનથી ઉતરીયા,
તેનું આગલ કાંઈ ન આવે મોલરે. ૧૬૫.

તો મુનીવરભાઈ એ પરચા હાંડીના કંઠા,
તમે સહુ આપણી દેહીમાં દેખો ખોલ;
આ સરવે માયા જુઠી જાણને,
ભાઈ આ કાયા છે ખાકજ તોલરે. ૧૬૬.

તો મુનીવરભાઈ આ કાયા મીઠર છે આપણું,
પણ ઉસમાંહે કાંઈ દેખીયા ન જાય;
તેમાં વજર કમાડ રીઢિહ જડયા,
તીસથી પ્રાણી ખાહેર ફેરા ખાયરે. ૧૬૭.

તો મુનીવરભાઈ ગુર કહે હવે કમાડ રીઢિહના ખોલીએ,
તો ભાઈ દીલમાં છે ખુબ વસતુ અમોલ;
સતગુરના ગીનાનની કુંચી હાથ કરી,
તારા એમ કરી દીલના તાળા ખોલરે. ૧૬૮.

તો મુનીવરભાઈ કમાડ રીઢિહના તો ઉધડે,
જે સાંભળીએ લીરમ ગીનાનની વાત;
પણ તે દીપક વીના કેમ પાહીએ,
ભાઈ કુછ વસ્તુ ન આવે હાથરે. ૧૬૯.

તો મુનીવરભાઈ આ સતગુરનો દીપક હાથ કરે,
તેનું અજવાળું હોય દીન ને રાત;
સો દીપક સઘને દીલમાં ધરે,
તો સાહેબની સરવે વસતુ આવે હાથરે. ૧૭૦.

તો મુનીવરભાઈ તે દીપક દીલમાંહે લાઇએ,
ભાઈ તખ જા પાવે મુઘ;
ત્યાં અંધારા થા સો ઠલ ગયા,
જરે આવી સતની બુધરે. ૧૭૧.

તો મુનીવરભાઈ તે આ રતન પદારથ છે બહુ દીલમાં,
અને તે અમર વસતુ કંઈ ન જાણે મોલ;
સતગુરના ગીનાનની તસજી કીજીએ,
તો ધ્યું કર દેખીએ સરવે તોલરે. ૧૭૨.

તો મુનીવરભાઈ તે રતન પદારથ સરવે અમે તોલીયા,
અને તે માંહે સખ કંઈ સોહે મુલાય;
પણ અમે તે બોહોત હેતે પ્રીતે તોલીયા,
પણ ગુરનરના ગુણ તોલીયા ન જાયરે. ૧૭૩.

તો મુનીવરભાઈ ગુર કહે અમે સખ જુગ તોલીયા,
તે ગુર સરવે વસતુ જણે મોલ;
પણ તે માંહેથી ખર દરશન ભુલીયા,
તેનું કાંઈ ન આવે મોલરે. ૧૭૪.

તો મુનીવરભાઈ ગીનાન દીપક છે જેના દીલમાંહે,
તેને સતગુર જુળવે સાર;
તખ જે વસતુ કહે સો પાઈએ,
તેને કછુ ન લાગે વારરે. ૧૭૫.

તો મુનીવરભાઈ દીલમાં ખજાનો ખોલોત હય;
પણ સતગુરની કીલી હાથ જે હોય;
જે ખોલણવાલા ખોલે ધમાનસુ,
તો ખાઈ ન શકે કોઈરે. ૧૭૬.

તો મુનીવરભાઈ ગુરજનો ખજાનો ધમાનસુ ખોલીએ,
આજ સતગુર તમને કીલી દીધી હાથ;
પણ જે સાચસુ ખોલો ખાવલે,
ભાઈ તો જીકર કરો દીન રાતરે. ૧૭૭.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરે ખજાનો લુટાવોગે,
ભાઈ આજ જે તમે લુટી સગે તો લુટ;
પણ પીછે પસરાવોગે ગાફલો,
ભાઈ જખ તન જાવેગે છુટરે. ૧૭૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ આ ખજાનો લુટા સાચસુ,
અને દુનીયામાં દાનત રાખો ઠામ;
પણ સતગુરનો ખજાનો લુટતાં શક ન આણીએ,
જે ભાઈ મુઆ પછી આવે કામરે. ૧૭૯.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરનો ખજાનો લુટા સતસુ,
અને ગુરનરસુ પુરે ચીત લાય;
જે ધ્યાં સતગુરનો સતનો ખજાનો લુટશે,
તો ત્યાં એકોતેર પુરીઆ ખેડા ખાયરે. ૧૮૦.

તો મુનીવરભાઈ ખટ દરશનખાલા ખજાનો લુટ છે,
પણ તે જાડા લુટણહાર;
તે કપટસુ લુટે ખાવલે,
સો કયું કર ઉતરે પારરે. ૧૮૧.

તો મુનીવરભાઈ જે સાહેબનો ખજાનો હુટી નવ રોકે,
તેણે સતગુરનું તાણું ખોલ્યું ન જાય;
તેને કુંચી આવી હાથમાં,
તીસથી ખાહર ફેરા ખાયરે. ૧૮૨.

તો મુનીવરભાઈ જેણે ખાલી ખજાનો હુટીયા,
તેને આગલ આવશે ખોટ;
તેણે અધારા ઘરમાં પેસીને હુટીયા,
તેણે ગાંઠે પથરની ખાંધી મોટરે. ૧૮૩.

તો મુનીવરભાઈ તેણે ત્યાંથી મોટજ ખાંધી ખોહોતકર,
અને જાણે સર્વે ખજાનો આવ્યો છે અમારે હાથ;
પણ જારે તે ખજાનો લોઢી અમરાપુરીમાં જાળને ખોલશે,
ત્યારે રોયસે તેના સરવે સાથરે. ૧૮૪.

તો મુનીવરભાઈ જ્યારે પથર નીકળશે મોટમાંહેથી,
ત્યારે તેનું મન નહી રહે ધીર;
તારે હુટ્યાની વેળા તો વહી ગઈ,
પછી પથરસું કુટે શરીરરે. ૧૮૫.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરજનો ખજાનો હુટ્યાની વેળા વહી ગઈ,
તમે કુંચ સમર લેજો સાથ;
પણ જેવું બીજ વાવશે આવલે,
અને ત્યાં તેવા ફળ આવશે તમારે હાથરે. ૧૮૬.

તો મુનીવરભાઈ સતગુર વૃક્ષ છે જીગમાંહે,
તે અમર વૃક્ષની છાંયા ન જાણે કોઈ;
આ સતગુરજ ચંદનનું વૃક્ષ છે,
ભાઈ તેની જોડે લીંબ સુગંધા હોયરે. ૧૮૭.

તો મુનીવરભાઈ તે ચંદન જ પુટીપમાં ઉગીઆ,
તે સતગુરજનું કોઈ ન જાણે લેવ;
પણ સતગુરને આધારે જે રહે,
ભાઈ આજ સો લી હોવે દવરે. ૧૮૮.

તો મુનીવરભાઈ તેમ આ ખટ દરશન તુંખા તોલ હય,
અને તીનકા નહી લીજાએ નામ;
પણ ઉનકે પાસે ઉભા રહે,
તાંકું આવે કડવી વાસરે. ૧૮૯.

તો મુનીવરભાઈ તેમ કડવી દુનીયાકું કડવો ભાવ હય,
પણ મીઠા મુનીવરને કડવો ભાવ ન સોહાય;
તે સરવે કડવી દુનીયા બાવલી,
ભાઈ તે સરવે કડવો લીખડા ખાયરે. ૧૯૦.

તો મુનીવરભાઈ આ જુગમાંહે સતગુર ચંદન તોલ હય,
તે સતગુરની વાચા સાંભળેથી ઉપજે મુખ;
તે સતગુરનું મીઠું નામ મુખમાંહે બાહીએ,
બીજી સરવે દુનીયા કડવી નાંખો શુકરે. ૧૯૧.

તો મુનીવરભાઈ હરી નામ તો સઉથી મીઠડા,
પણ કડવા જપણહાર;
ભાઈ તે કડવી શીખામણ દેત હય,
તે કેમ કરી ઉતરે પારરે. ૧૯૨.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરની સાચી નાવ છે સતની,
તેમાં ખસે સતગુર ખેવણહાર;
જો મુનીવર સતપંથ ધ્યાવે સતસુ,
ભાઈ તો સતસુ ઉતરે પારરે. ૧૯૩.

તો મુનીવરભાઈ આ સંસાર સાગર કરી જાણજો,
તે બોહોત ડિંડા છે અપાર;
તેમાં આ સતપંથ નાવ છે સતની,
ભાઈ સતગુરથી તર કર ઉતરે પારરે. ૧૯૪.

તો મુનીવરભાઈ તે સતગુરનો નાવમાં પ્રીતે ખેસીએ,
અને સતગુરને પુરી દસોંદ દેહ;
જે નીત નીત હાલ ગુજરે ગતમાં,
ને ગુરનરસું રાખે નેહરે. ૧૯૫.

તો મુનીવરભાઈ તમે નેહ રાખો ગુરનર સાંહીસું,
એમ સતગુર કહે પુકાર;
જો તમે સાચસું ધ્યાવો મુનીવરો,
તો તપસી સતગુર ઉતારે પારરે. ૧૯૬.

તો મુનીવરભાઈ તેમાં ખોટા હશે તે કુખશે,
અને ત્યાં અમને મ દેશો ખોટ;
હવે તમે પુરે સમર બાંધો સતનો,
ભાઈ સાહેબના નામની બાંધજો મોટરે. ૧૯૭.

તો મુનીવરભાઈ ત્યાં સતગુર ખેડ સાચી નાવને,
તેમાં સતી લોક બેસે છે આય;
ભાઈ સતગુર સતની સઠ ચડાવશે,
તીસથી સરવે ખણુ એકમાં ઉતરી જાયરે. ૧૯૮.

તો મુનીવરભાઈ છ ઢરશનની ફુટી નાવ છે અસતની,
તેના ખેવણહાર છે ગેમાર;
તેમાં પાણી પેશે ચોફરથી,
તે કેમ કરી ઉતરી જાયરે. ૧૯૯.

તો મુનીવરભાઈ તે ફુટી નાવ છે અસતની,
તેમાં અધા બેસણહાર;
તેણે દુનીયા માંહેથી મોટ બાંધી જુઠની,
તે કેમ કરી ઉતરે પારરે. ૨૦૦.

તો મુનીવરભાઈ સતની નાવની સુધ કાંધ લહે નહી,
અને ઉતરવા આવે પહેલે પાર;
તેના ખેવણહારા સરવે આંધળા,
તીસથી સરવે કુબ મુવા ગેમારરે. ૨૦૧.

તો મુનીવરભાઈ તે ફુટી નાવ તો કુબ ગાધ,
અતે તે લખચોરાસીને આણે ગાટ;
તેના ખેવણહારા સરવે આંધળા,
તે કેમ કરી ઉતરશે પારરે. ૨૦૨.

તો મુનીવરભાઈ એ સંસાર સાગરકે બીચમેં,
અને નાવ ધરી હય દાય;
તેમાં એક ફુટી એક સાજ છે,
તારં મન માને તેમાં બેસી જાયરે. ૨૦૩.

તો મુનીવરભાઈ તેમાં જુઠાને, તો જુઠી નાવ ભાવે,
અને તેને ફુટી નાવ સોહાય;
પણ સતીને તો સાચી નાવ ભાવે,
તે ફુટી નાવમાં ન દેવે પાયરે. ૨૦૪.

તો મુનીવરભાઈ તે સાચા સતગુરની નાવમાં જે ચડે,
તે ત્યાં સતસું ઉતરી જાય;
તેણે પુરી સામલ બાંધી સતની,
તે બેઠા વધકુંઠ માંહે ખાયરે. ૨૦૫.

તો મુનીવરભાઈ એ દુનીયાની નાવ બીજી ફુલ અસતની,
અને તેમાં બેસે અસતી લોક જાય;
પણ તે ભવસાગરમાં કુળ ગઈ,
ભાઈ ઉઘાં સરવે દુનીયા ગાથાં ખાયરે. ૨૦૬.

તો મુનીવરભાઈ સરવે દુનીયા ત્યાં કુબરો,
તે નાવમાં ફીરી બેસાડે આણ;
પણ બેવણહારે નાવ કુબાવી છે,
ભાઈ ઓ સખ પુરી કરે વખાણરે. ૨૦૭.

તો મુનીવરભાઈ વખાણ તો ગુરનરનાં ફીજીએ,
જે ગુર ઉતારે પહેલે પાર;
પણ સતગુરજીએ એવા સમરણ જપાવીયા,
જીસથી ન અવતરીએ દુજ વારરે. ૨૦૮.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરજીનો સતપંથ ધ્યાવો સાચસુ,
અને છોડા માયાની આશ;
પણ જેને સાચા નહ ગુરનરસુ,
તો સખ કુજ તેને પાસરે. ૨૦૯.

તો મુનીવરભાઈ તુજ પાસે છે સાહેબ આપણા,
તમે દુર મ દેખો કોઈ;
જેમ ગુરનરસુ છાનો નહ જ લાવીએ,
તેમ તેમ સામી દયાવંત હોયરે. ૨૧૦.

તો મુનીવરભાઈ દેખો હીંદુ કયા કરે,
અને બોહોત પુકાર કરી ગાવે ગીત;
પણ જો હરીસુ નહ રાખો દીલમાં,
અને સાચી લગાવો પ્રીતરે. ૨૧૧.

તો મુનીવરભાઈ દુનીયા દેવલ દેરે જાય કર,
અને ત્યાં હાથું લેકર બજાવે તાલ;
પણ કોઈક બજાવે માંધલા,
ત્યાં કોઈક નાચે ખાલરે. ૨૧૨.

તો મુનીવરભાઈ ગુર કહે તે સરવે નાચે કુદે આવલે,
અને વાણી બોલે ગીરીજ;
પણ ત્યાં સરવે ગાફલ જાય કર,
ને પથરકું દેખે દ્રષ્ટરે. ૨૧૩.

તો મુનીવરભાઈ તે આગળ નાદ ભેદ બોહોત કરે,
 અને ત્યાં ગાવે મીઠી વાણ;
 હિસ હિપર બહુ દુનીયા રીજે આવલે,
 હિસ પથરકા કરે વખાણરે. ૨૧૪.

તો મુનીવરભાઈ તે સભામાં ફરી ફરી નાચે આવલે,
 અને સરવે માણસ મલીને ગાવે ગીત;
 પણ તે નાચે હરી રીજે નહી,
 ભાઈ તે પથરસું કુટે શીશરે. ૨૧૫.

તો મુનીવરભાઈ તે પથરને માને આવલે,
 અને તેમાં કોઈ ન સમજે માંહેનો સાર;
 પણ તું નાચી ગાઈ કીસે રીઝાવે,
 ભાઈ એ દેવ છે નીરંજન નીરાકારરે. ૨૧૬.

તો મુનીવરભાઈ એ હીંદુ જુઠા આપ છે,
 અને તે જુઠાસું લાવે મન;
 પણ તે ધમાન સાખત નહી આપણું,
 તો હરી ન થાય પરસન્નરે. ૨૧૭.

તો મુનીવરભાઈ એ હીંદુ જો સાચા હોતા હરીસું મનમાં,
 તો આ સતગુરજીસું કરતા સનેહ;
 એકાંતે બેસીને એક મને,
 હરીસું છાના લાવતા નેહરે. ૨૧૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાં હીંદુ કોણ હય,
 હિસકા ભેદ ન જાણે કોઈ;
 જેણે આ સતગુર દેવ પુરા સીરેવીયા,
 આજ કલમાં સાચા હીંદુ સોઢરે. ૨૧૯.

તો મુનીવરભાઈ તારા દીલમાં દેવલ ખુબ હય,
 અને દીલમાંહે નીરીંજન દેવ;
 પણ તાલ મરધંગ છે દીલમાંહે,
 તમે તેવું સમજો ભેવરે. ૨૨૦.

તો મુનીવરભાઈ આ કાયા મીંદર છે આપણું,
 અને તેનો સમજો ભેવ;
 પણ ત્યાં પ્રેમની પાથી વાંચીએ,
 ભાઈ હેતસું સીરેવીએ સતગુર દેવરે. ૨૨૧.

તો મુનીવરભાઈ હરસું જીલીયાએ તાલ વળાડ્યે,
અને આ ગુરનરસું મુખ મંધલ ખોલીએ સુરંગ;
પણ ત્યાં બ્રહ્મ ગીનાનના ગીતજ ગાધ્યે,
તો જા હરસું લાગે રંગરે. ૨૨૨.

તો મુનીવરભાઈ પુરો રંગ રાખો ગુરનર સાંહીસું,
અને છોડો અવરની આશ;
તો તમ માંહે સાહેબ એમ વસે,
જેમ ડુલુમાંહે વાસરે. ૨૨૩.

તો મુનીવરભાઈ જેમ ડુલુમાંહે વાસ હય,
તેસા હરી હય તમ માંહે હજુર;
પણ જો ચોવાટે નાચે કુદે ખાવલે,
ભાઈ ઉસ ગાફલકે મન દુરરે. ૨૨૪.

તો મુનીવરભાઈ જેને સતગુર સોહોદેવ ભેટીયા,
અને તે ખોલે બ્રહ્મ ગીનાનની વાણ;
તે નીત નીત ગુરનરની સરેવા કરે,
ભાઈ આજ કલમાં સોમ હીંદુ કરી માનરે. ૨૨૫.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાં નારાયણ એક હય,
અને વળી અલી મહમ્મદ એક;
પણ કલબુગમાંહે મુસલમાન માટી એક છે,
અને વળી હીંદુની માટી પણ એકરે. ૨૨૬.

તો મુનીવરભાઈ હીંદુ તે ગુર બ્રહ્માજીની હદમાં નહી રહ્યા,
અને મુસલમાને નખી મહમ્મદ ઉપર ન રાખ્યું ઈમાન;
જખ ગુર ભીરમાસું ભુલીયા,
ભાઈ તખ દોચે ધરીયા નામરે. ૨૨૭.

તો મુનીવરભાઈ દેખો વીરતીયા કોન હય,
ને જે આજ વીરત ધરમને ધીયાય;
પણ હવે વીરતની વેળા વહી ગઈ,
આજ કલબુગમાં દસમે રૂપ પ્રગટ ખેડો આયરે. ૨૨૮.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલબુગમાંહે પ્રગટ હોયસે સાંહીયા,
ત્યાં તીલ તીલકા લેખાં પુછી લેહ;
પણ હરામકા દુકા ખાવે પારકા,
ભાઈ સાંહીયાં ઉનકું દોઝખ દેહરે. ૨૨૯.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલત્રુગમાં હી વીરત્યા વીરત લઇને દુકા ખાવે પારકા,
ભાઈ તે કુટમ છોડી જાય;
પણ ઠામ આજ હર પુજનું જાણે નહી,
તે સુના ધરને ધીયાયરે. ૨૩૦.

તો મુનીવરભાઈ તે વીરતીયા સરવે માણસને બુલાવે,
તેમાં રીદિહ વીચારી ન જાણે કોઈ;
પણ જે દેવ ત્રણ ભુવન ધડીયા,
તે દેવ કેમ સુનકાર કેમ હોયરે. ૨૩૧.

તો મુનીવરભાઈ નીરંજન દેવ તો આગલ હોતા,
જારે ન હોતા આદમ જાત;
પણ જારે દેવ આકાર રૂપ ધરીયો,
તારે સરવે સૃષ્ટી નીપાવી અપણે હાથરે. ૨૩૨.

તો મુનીવરભાઈ વીરતીયા તો આજનું વીરત જાણે નહી,
અને પોતાનું કુટમ છોડી વીરતીયા થાય ગેમાર;
તે પીંડત થઇને ઉંચે થાનકે બેસી કરી,
તેથી આગળ કાયમ ન દેવે દીઠારે. ૨૩૩.

તો મુનીવરભાઈ તેને દીઠાર ન દેવે સાંહીયાં,
તે ધર ધર દુકા કેરો ભારજ લેહ;
પણ તે શીરકી કુટે પાધડી,
રોમ રાયકું દુઃખજ દહરે. ૨૩૪.

તો મુનીવરભાઈ સરવે ઉઠ કોડ રૂમ રાય રચના છે દ્યાળની,
તીસકું જે કોઈ દુઃખજ દેહ;
પણ જે કોઈ જતી હોઈ લોસન કરાવે ખાવલે,
ભાઈ તેના પાપ તણું નહી છેહરે. ૨૩૫.

તો મુનીવરભાઈ એ સરવે કાયા વાડી છે દ્યાળની,
દેવે રચના રચી છે જે કોઈ;
પણ વીરત લઇને રોમ રાય ચુંટાવશે,
ભાઈ તેને ગઉ માર્યાની હત્યા હોયરે. ૨૩૬.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલત્રુગમાં વીરતીયા કોણ હય,
તેનું ભેદ ન જાણે કોઈ;
પણ જેણે પાંચ વશ કરી સતગુર સીરેવીયા,
આજ સાચા વીરતીયા સોધરે. ૨૩૭.

તો મુનીવરભાઈ રોમ ખીચારા કયા કરે,
જો પાપ કપટ દીલમાં હોય;
પણ જો સાચી વાટ હોય દીલમાં,
તો રોમ ન ચુટે કોઈરે. ૨૩૮.

તો મુનીવરભાઈ વીરખ લી ચી-તીયા તોલ હય,
પણ તે વીરખ જીવ દયા પાળે સોય;
પણ દીલમાં દયા જેને નહી,
તે સરગ ન પોંચે કોઈરે. ૨૩૯.

તો મુનીવરભાઈ આજ ધરમાં વીરત કમાઈએ,
અને ધરમાં જપ તપકો ઠામ;
પણ સતગુરના ધરમાં હરીને પાઈએ,
બાહર ફરયાનું શું છે કામરે. ૨૪૦.

તો મુનીવરભાઈ જોગી જુગમાં બોહોત હય,
અને બોહોત કરે ગુમાન;
આજ કલજુગમાં ગુરનર આવીયા,
ભાઈ તાકો ન જાણે ઠામરે. ૨૪૧.

તો મુનીવરભાઈ જોગી જુગત જાણે નહી,
અને આપણું દીલ ન રાખે પાક;
પણ તે દુકા ખાવે પારકા,
અને ફાકડ ચોળે રાખરે. ૨૪૨.

તો મુનીવરભાઈ તે જોગી જુઠા આપ હય,
તે કુટમ છોડી જાય;
પણ તે હરીનું ઠામ જાણે નહી,
અને પથરને લાગે જાઘ પાયરે. ૨૪૩.

તો મુનીવરભાઈ ગતમાં તીરથ સનમુખ,
અને ગતમાં જપ તપનું ઠામ;
પણ ગતમાં જોગ કમાવીએ,
ભાઈ બાહર ન સરે કામરે. ૨૪૪.

તો મુનીવરભાઈ આજ સાચા જોગી જપુદીપમાં,
તે જોગી જુગતે પરછાએ નામ;
તે જોગીએ સખ જુગ સીરજ્યા,
ભાઈ આજ સો જોગી જાણે હરીકો ઠામરે. ૨૪૫.

તો મુનીવરભાઈ સો જોગી જુગમાં એક હય,
અને જેણે સીરજી ચારે ખાણ;
પણ તે જોગીના દરશનને જે કોઈ ધીયાયા,
તેના અમર થાય પ્રાણરે. ૨૪૬.

તો મુનીવરભાઈ એ દખો મુંડીયા, જોગીયા, વેરાગીયા કયા કરે,
અને તે આજ જોત ધરમને ધીયાય;
પણ તેના ગુર દુકા ખાવે પારકા,
તે આજ ન જાણે જોત પુરશતું ઠાયરે. ૨૪૭.

તો મુનીવરભાઈ તેણે કુટમ છોડીયું આપણું,
અને ધર ધર માંગે લીખ;
પણ તેનું પોતાનું દીલ થીર નહી,
અને તે સારા જુગકું દેવે શીખરે. ૨૪૮.

તો મુનીવરભાઈ જોતીયા, મુંડીયા, વેરાગીયા જોત પુરશને જાણે નહી,
અને તે જુગકી ભારજ લેહ;
પણ તે શીરકી કુટે પાધડી,
અને ધર ધર ફેરે દહરે. ૨૪૯.

તો મુનીવરભાઈ મુંડ મુંડાવે હરી નહી મીલે,
અને તીરથ કરે પાપ ન જાય;
પણ તે જોત પુરશકો ધર ભુલીયા,
અને ચોવટે ખેસી ગીતજ ગાયરે. ૨૫૦.

તો મુનીવરભાઈ ચોવટે ગાડરલી મુંડાય,
અને વએલી જોગીયા મુંડીયા તોલ;
પણ તમે મનકું મુંડા ખાવલે,
તો આપણા રીદિહમાં દખો ખોલરે. ૨૫૧.

તો મુનીવરભાઈ તે રીદિહ ખોલી દખો આપણું,
અને તમે કાંય ભુલો લોક;
પણ જો મુંડ મુંડાવે હરી મીલે,
તો ગાડરલી પાવે ખોખરે. ૨૫૨.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલજુગમાં જોતીયા, મુંડીયા, વેરાગી કોન હય,
ઉસકા લેહ ન જાણે કોઈ;
પણ આ જેને સતગુર ભેટીયા,
આજ કલજુગમાં સાચા જોતીયા, મુંડીયા વેરાગી સોધરે. ૨૫૩.

તો મુનીવરભાઈ આજ તે જોત છે આરખ દેશમાં,
તે દેવને પાવે જે અથર વેદ જોળી જાય;
પણ જે આ સતગુરને વાગેકે પુરા ચાલીયા,
ભાઈ આજ કલજુગમાં સાચા જોતીયા વેરાળી સોયરે. ૨૫૪.

તો મુનીવરભાઈ તે જોત પુરશ કેમ જાણીએ,
અને જે આ દેહ કીલએ દરપણ તોલ;
મણ જેમ જેમ લોહાજ બાહીએ અગનમાં,
ભાઈ તેને ધાહો કીલએ ધણના તેમ તેમ પાવે મોલરે. ૨૫૫.

તો મુનીવરભાઈ તેણે ધણકા ધા શીર સહયા,
વળી અગનમાં જેડે બહુ વાર;
પણ તોય ન પાયા જોતકું,
તખ દીયા હથોડે મારરે. ૨૫૬.

તો મુનીવરભાઈ તેણે માર હથોડાની શીર સહી,
તોય રાખ્યો અગનસું નેહ;
પણ તોય ન પાયા જોતકું,
તખ શીરાણે ચડાવી દહરે. ૨૫૭.

તો મુનીવરભાઈ તેણે ત્યાં દેહી છાલાવી આપણી,
અને મનમાંહે ન રાખી ખોટ;
પણ તેણે હેતે કસણી શીર સહી,
ભાઈ તારે દીલમાં પાઈ જોતરે. ૨૫૮.

તો મુનીવરભાઈ તેણે તખ જોત પાઈ દીલમાં,
અને કસણીથી હુઆ મોલ;
પણ મુનીવર એસા લોણીએ,
ભાઈ જેસા આરસીને તોલરે. ૨૫૯.

તો મુનીવરભાઈ તેમ દીલનું કપર પણ લોહા તોલ હય,
અને એવી તોલ કરો દીલમાંહે;
પણ સતગુરના ધણે કરીને કુટીએ,
ભાઈ તખ જા દરશન પાયરે. ૨૬૦.

તો મુનીવરભાઈ સતગુરજના ગીનાનનો ધણ કરી કુટીએ,
અને આ ગુરનરસું રાખો નેહ;
પણ સો કીરીયા શીરાણ કીલએ સતકી,
ભાઈ તીસ ઉપર તમે છાલાવો દહરે. ૨૬૧.

તો મુનીવરભાઈ તમે દેહી છોલાવો આપણી,
 અને મનમાંથી કાઢો સરવે ખોટ;
 પણ જાહે આવા ગુરનરને ધીયાવો સાચમું,
 ભાઈ તખ જા પાછાએ જોતરે. ૨૬૨.

તો મુનીવરભાઈ દરપણ જેવા દીલ કીજાએ,
 અને તેને હરી થાય હજુર,
 પણ જેણે આ સતગુરની કસણી પુરી શીર સહી નહી,
 તો ભાઈ તે ગાફલકે મન હરી દુરરે. ૨૬૩.

તો મુનીવરભાઈ આપણી દેહી લી દરપણ તોલ હુય,
 અને ઉસકા લેદ લેજો જોય;
 પણ ભાઈ જો મુરજા લાગે તીસકું,
 તો ફીર હોવે લોહાકા લોહરે. ૨૬૪.

તો મુનીવરભાઈ તેણે પ્રથમ એતના કળે તે શીર સહયા,
 ભાઈ તેને જુગ જાણે સહુ કોઈ;
 પણ ફરી ખોટજ રાખી દીલમાં,
 તખ ફીર હુઆ લોહાકા લોહરે. ૨૬૫.

તો મુનીવરભાઈ લોહાકા લોહ તો ફીરી હુઆ,
 જો મુરખ ભુલા સતપંથની વાટ;
 પણ તે ફીરી હુહારકે ધર ગયા,
 તખ ફીરી ધડાયસી ધારરે. ૨૬૬.

તો મુનીવરભાઈ તે ધડીયા ધાર કયા કીજાએ,
 અને જો ફરી પડયા હુહારકે હાથ;
 પણ તખ વેળા થી સો વહી ગઈ,
 તે મુરખ ભુલા સતપંથકી વાટરે. ૨૬૭.

તો મુનીવરભાઈ તમે તેમ વાટ મ ભુલો ખાવલે,
 અને સતપંથ છો સીધી વાટ;
 તે સતપંથથી જો ભુલીયા,
 તે પડીયા લખ ચોરાશી ધારરે. ૨૬૮.

તો મુનીવરભાઈ એણે વાટે નવ જાઈએ,
 અને આજ કલ છો છેલ્લી સંધ;
 સતગુર કહે પુકાર કર,
 તોય મુરખ ન ચેતે અંધરે. ૨૬૯.

તો મુનીવરભાઈ મુલ્લાં મસીતે જાઈ ક્યા કરે,
અને તે મસીતે જાઈ બેસે આય;
ત્યાં જાઈ બોહોત પુકારે કરે,
પણ તેથી સામી રાજે દયાવંત ન થાયરે. ૨૭૦.

તો મુનીવરભાઈ તે જીજુ પુકારે બોહોત કરે,
અને અંતર હેતજ નાય;
કુરાન પડે સાંહીયાંકું સખ માલમ હય,
તેણે કરી સાહેબ ન રીજ્યા જાયરે. ૨૭૧.

તો મુનીવરભાઈ તે ગાફલ પુકારે બોહોત કરે,
અને જાણે છે જે સાહેબ હય દુર;
પણ જેમ તનમાંહે પ્રાણ છે,
તેમ સાહેબ વ્યાપક હય ભરપુરરે. ૨૭૨.

તો મુનીવરભાઈ ગાફલકે મન દુર હય,
તીસથી સાહેબ સોહાગ ન દહ;
જો સાચા કરતવ હોય દીલમાં,
તો સાહેબસું જાનો રાખે નહરે. ૨૭૩.

તો મુનીવરભાઈ સાંહીયાંસું જાના નહ જો લાંબાંએ,
અને તો આ ગુરનરની કરજો આશા;
પણ જેમ નેનું માંહે પુતલી,
ભાઈ તેસા સાહેબ છે તુજ પાસરે. ૨૭૪.

તો મુનીવરભાઈ જેસી નેનું માંહે પુતલી,
તેસા તમ માંહે હરી હજુર;
પણ જ્યાં મુઘી મનકી માયા મમતા ન મુઘ,
તીસ ગાફલકે મન દુરરે. ૨૭૫.

તો મુનીવરભાઈ જેસી નેનું માંહે પુતલી,
તેસા સખ ઘટ હરી ભરપુર;
જસકા ઈમાન સાચા હોવે,
તે ઘટમાંહે દખે હરી હજુરરે. ૨૭૬.

તો મુનીવરભાઈ દખે મુસલમાન મસીતે ક્યા કરે,
અને મુજત કરાવે દહ;
પણ સો કલમા કહેવે મુખથી,
ભાઈ પણ જાનું ન લાવે નહરે. ૨૭૭.

તો મુનીવરભાઈ શરણ શયતાની તે ખીએ,
 અને પર-ત્રી સાથે જાય;
 ભાઈ તેને મુસલમાન મત કહો,
 તે પડ્યા લખચોરાસી માંહેરે. ૨૭૮.

તો મુનીવરભાઈ તે રોજ નીમાજ સખ કરે,
 અને હરામ મુરદાર ખાય;
 તીસે મુસલમાન મત કહો,
 તે પડ્યા લખચોરાસી માંહેરે. ૨૭૯.

તો મુનીવરભાઈ હરામ મુરદાર સો કોણ હય,
 તીસકા ન જાણે લેવ;
 સતગુર ઇમામશાહા એમ લાંખીયા,
 આજ પાવલ પીએ સો દવરે. ૨૮૦.

તો મુનીવરભાઈ નીંદા ખદગોઈ હરામ હય,
 અને જલે હસના હય મુરદાર;
 સોઈ મુસલમાન મત કહો,
 તે પડ્યા લખચોરાસી માંહેરે. ૨૮૧.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલમાંહે મુસલમાન કોણ હય,
 ડિસકા તમે સુણો વીચાર;
 મુન્નત પાંચ કરાવે દેહીમાં,
 આજ સોહી મુસલમાન દીનદારે ૨૮૨.

તો મુનીવરભાઈ પ્રથમ તો જલ્લીયા મુન્નત કીજાએ,
 સરવે નીંદા જુઠને વાર;
 હરદમ નામ લીએ સાહેબનું,
 અને કેને મુખથી ન કહીએ મારે. ૨૮૩.

તો મુનીવરભાઈ ખીજ ઈંદ્રી મુન્નત કીજાએ,
 ભાઈ પર-ત્રી ગવનસું મન વાર;
 તમે મત ચુકો ખાવલે,
 ભાઈ ડિસકા જુજો વીચારે. ૨૮૪.

તો મુનીવરભાઈ ત્રીજ મુન્નત કીજાએ આંખની,
 અને કીસ ડિપર કુડી નજરે મત દખ;
 સરવે રંગ રૂપ સાહેબે સીરજ્યા,
 તેની માટી લેખો એકરે. ૨૮૫.

તો મુનીવરભાઈ ચોથી સુન્નત કીજીએ કાનની,
અને હરીના નામ મુજ્જતા દીન જાય;
કેની નીંદા બઝોઈ સાંભળીએ નહી,
તો સાંહીયાં સંગાતી થાયરે. ૨૮૬.

તો મુનીવરભાઈ પાંચમી સુન્નત કીજીએ હાથ પગની,
દાનું મીલી એકજ આય;
કીસ પ્રાણી ઉપર હાથ ન ઉપાડીએ,
અને અસતકે ઠામ ન જાયરે. ૨૮૭.

તો મુનીવરભાઈ એવો પાંચ સુન્નત કરે દેહીમાં,
અને સખ ઠોર ઇમાન રાખ;
તો નીમાઝ રોજ સખ કીએ,
સોઈ મુસલમાન હય પાકરે. ૨૮૮.

તો મુનીવરભાઈ તમે કલમા પડા મુખસે,
ગુર નખી મહમદની આલના પુજે પાય;
પણ નીત નીત ગતમાં જાઈ જીકર કરે,
સોઈ સોઈ મુસલમાન બહેસ્તે જાયરે. ૨૮૯.

તો મુનીવરભાઈ દા દા આંખ હય સખકું,
પણ ઉસકા દીલ ન રહેવે ઠામ;
ગુર કહે સાચા મુનીવર આપણા,
તેની આંખું અનત અપારરે. ૨૯૦.

તો મુનીવરભાઈ આંખાં અનંત કેમ જાણીએ,
જેને લેટીયા સતગુર તુર;
જેણે ગીનાત આંખે શાહા મુખ નીરખીયા,
ભાઈ તેના પીરાછત થાશે દુરરે. ૨૯૧.

તો મુનીવરભાઈ દા દા આંખાં હય દેહીમાં,
ને કયું ન દેખે લોક;
પણ ગીનાન દીપક જો હોવે દીલમાં,
તો ઉસથી પાઘએ મોખરે. ૨૯૨.

તો મુનીવરભાઈ તે મોખ મુગત કેમ પાઘએ,
અને આ દેહીમાં વસતુ અમોલ;
જો નેહકી રવાઈ બાહીએ,
તો પામે માખણ મોલરે. ૨૯૩.

તો મુનીવરભાઈ કંઈ દુઃખમાં જેમ ગીરત છીપી રહ્યો,
 પણ પરગટ ન દેખે કોઈ;
 પણ જો મહી મથીને બાહારજ કાઢીએ,
 ભાઈ તો ગીરત કહેવે સખ કોઈરે. ૨૯૪.

તો મુનીવરભાઈ ગુરનરસું વીલોણું વીલોવે સાચસું,
 અને દુજે કુડ કપટ મત રાચ;
 પણ સંસારમાંથી ગીરત કાઢી લીજીએ,
 અને સંસાર કીજે પાતળી છાસરે. ૨૯૫.

તો મુનીવરભાઈ ગુરનરસું વીલોણું વીલોવી ન શક્યા,
 અને ધ્યાં કરે છે મોટી વાત;
 પણ જો આ સંસારની જાણી ચાવે છાસકું,
 તો આ ગુરનર ગીરત ન આવે હાથરે. ૨૯૬.

તો મુનીવરભાઈ સરવે દુનીયા ચાવે છાસકું,
 સરવે દુનીયા છે છાસજ તોત;
 પણ તેને દીન ચાર જો રાખીએ,
 તો કાંઈ ન આવે મોલરે. ૨૯૭.

તો મુનીવરભાઈ તે મુલ ન આવે છાસકા,
 અને તે ખાટી થાય તતખણું,
 પણ ગીરત મોંઘે મુલ છે,
 ભાઈ રાખે રહે બહુ દીનરે. ૨૯૮.

તો મુનીવરભાઈ તમે હરસું વીલોવો સાચસું,
 અને દાનત રાખો કામ;
 ભાઈ સંસાર માંહેથી ગીરત કાઢી લીજીએ,
 છાસ કાંઈ ન આવે કામરે. ૨૯૯.

તો મુનીવરભાઈ એ છાસ કાયા છે આપણી,
 અને રીદિહમાં દેખો ખોલ;
 તેમ સતપંથ તો એવો છે,
 જેમ છાસ ગીરત નહી તોલરે. ૩૦૦.

તો મુનીવરભાઈ આજ પરતક કાયા ગોલી છે આપણી,
 અને ગુરનરસું નેહકી રવાઇએ વીલોય;
 હરીસું રીદિહમાં વીલોવો સાચસું,
 તો ભાઈ માખણ દેખો સોયરે. ૩૦૧.

તો મુનીવરભાઈ આજ સોઈ માખણ કેમ પાઘએ,
જે જીવ હરસું વીલોવતાં શક મ રાખ;
પણ તખ જા પાઘએ ગીરતકું,
જખ સંસાર કીજે પાતળી છાસરે. ૩૦૨.

તો મુનીવરભાઈ કાયા ગોલી છે આપણી,
તખ લગ વીલાવો ગુરનરસું ઠામ;
આ ગોલી ફુટી ને વેળા વહી ગઇ,
તખ કુંજ ન આવે ઠામરે. ૩૦૩.

તો મુનીવરભાઈ જખ કાયા ગોલી ફુટી ગઇ,
ને જેણે દાનત ન રાખી ઠામ;
પણ તે જખ છાસ માખણ દોનું હોઇ રહયા;
પછી પડયા લખ ચોરાશી ઠામરે. ૩૦૪.

તો મુનીવરભાઈ ગુનેહગાર તીયાં શોર કરશે,
અને માહાદનમાં પડે તેને માર;
પણ જે ગુરનરની પાવલ પીશે સાચસું,
તેને ત્યાં માર ન પડે લગારરે. ૩૦૫.

તો મુનીવરભાઈ જે પાવલ પીને ગાફલ હોઇ રહયા,
તેને સાહેબ દેશે ધણ કેરી માર;
પણ સતી લોક તમે સાચા ચાલજો,
તો તમે ઉતરશે પહેલે પ રરે. ૩૦૬.

તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરી માંહે વાસો તમારો,
ઉપર કટપ વૃક્ષનો છાંય;
સવા ભારનું તો આહાર ભોગવશે,
અને મન વાચીતા ફળ ખાયરે. ૩૦૭.

તો મુનીવરભાઈ જે પુરો સતપથ કમાઇએ,
તો તેના પુરીયા તરશે આય;
એકોતેર માના ને એકોતેર ખાપના સાત પેઠી સસરાની,
તે મુમન લઇને અમરાપુરીમાં જાયરે. ૩૦૮.

તો મુનીવરભાઈ એવા સુખ ત્યાં ભોગવો,
જો ધ્યાં સંસારમાંહે વેતરણી નદી ઉતરે પાર;
તો ગુરનરની સતની પાવલસું પોંચશે,
ને ગુરનર દેવે દીદારરે. ૩૦૯.

તો મુનીવરભાઈ હવે આ ગુરનર આદ અંતના દેવ એકઠા કરશે,
અને જેણે કસણી કીધી છે બહુ ધાડ;
પણ જો તમે ગુરજું ફરમાન માનશો,
તો તમને ગુરનર દેવે અમરાપુરીમાં વાસરે. ૩૧૦.

તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરીમાં મુખ ભોગવે,
અને અમરાપુરી પામશો ગુરજને ફરમાન;
પણ તપસી ગુરનરના તપથી તમે આધરશો,
તો તમે અમર થાશો નીરવાણુરે. ૩૧૧.

તો મુનીવરભાઈ પ્રથમ સામીજીએ આઠ લાખ કરણ સીરજ્યા,
અને ત્યાં તપસી સતગુર તપ કીધો છે જણ;
ગુરને પ્રતાપે અનત કરોડ જીવ આધરયા,
તેણે ગુરનરસું અવીચળ રાજ્યું ધ્યાનરે. ૩૧૨.

તો મુનોવરભાઈ પછી ચાર કલપમાંહે જખ, મેધ, કીનર,
ને તેત્રીસ કોડી દેવતા સીધા છે જણ;
તે આ તપસી ગુરનરના તપથી આધરીયા,
તે અમર થયા નીરવાણુરે. ૩૧૩.

તો મુનીવરભાઈ તે કીરતા જુગમાં તપ કીધો ગુર બ્રહ્માજીએ,
તે સતગુરજને વચને સતપંથ ધ્યાયા ભગત પેલાજ;
ત્યાં તપસી ગુરનરને જપ તપથી પાંચ કોડ જીવ નીપના,
ભાઈ તે પામીયા અવીચળ રાજરે. ૩૧૪.

તો મુનીવરભાઈ ત્રેતા જુગમાંહે ગુર વ્યાસજીએ તપ કર્યો,
અને તેણે ગુરે તપ કીધો આપ;
ત્યાં ભગત હરીશ્વંદસું સાત કોડ જીવ નીપના,
ભાઈ તે પામીયા વધકુંઠ વાસરે. ૩૧૫.

તો મુનીવરભાઈ દુઆપુર જુગમાંહે ગુર વીદરવ્યાસે તપ કર્યો,
અને પુરી પ્રોતે મન ચીત લગાય;
તેણે તપસીના તપથી રાજ જીજેજીજી નવ કોડસું નીપના,
તે પાહતા સરગ માંહેરે. ૩૧૬.

તો મુનીવરભાઈ આજ કલજુગમાંહે આર કોડ જીવ નીપના,
તે પીર મહારસીને સાથે જાય;
તે ગુર કણક મોટાઈ આણી દીલમાં,
તેથી વજરની લીત સામી થાયરે. ૩૧૭.

તો મુનીવરભાઈ ત્યાં એક પગલે ગુર તપસી ઉભા રહ્યા,
અને ગલામાંહે તોડ પહોરો તેણી વાર;
એણી પેરે તપસી ગુરે તપ કર્યો,
તારે સાહેબે દીધા દીદારરે. ૩૧૮.

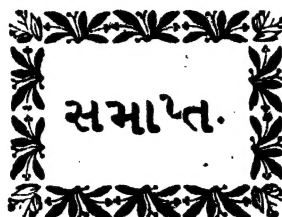
તો મુનીવરભાઈ આઠ ઉણાઠ ગુર બ્રહ્માજીએ તપ કર્યો,
ભાઈ તે તો આજ તપસી ગુર હશન શાહા પરમાણુ;
એ તો અથર વેદમાંહે એમ ભાંખીયા,
તમે મુનીવર સુણો નીરવાણુરે. ૩૧૯.

તો મુનીવરભાઈ એ દેવના આગમ પાછમ ચલીત્ર સુણો તમે મોમનો,
અને એ દુઃખ ને સુખનો વેવાર;
પણ જે દેવના વચન અવીચળ પરમાણુશે,
ભાઈ તે પામશે અમરાપુરીમાંહે દીદારરે. ૩૨૦.

તો મુનીવરભાઈ એવો પીર ઇમામશાહા સહી ભાંખીયા,
અને તમે સાહેબસુ રાખો સાચો ઇમાન;
ભાઈ સતગુરજી એમ વાચાં બોલીયા,
તે સુણો મુનીવર એક ધ્યાનરે. ૩૨૧.

તો મુનીવરભાઈ એવા અથર વેદ પીર ઇમામશાહે ભાંખીયા,
અને ભાઈ અજ કલ છેલ્લી સંધ;
જે કોઈ ભણે સુણે સાંભળે,
તે પામે નવનંદરે. ૩૨૨.

તો મુનીવરભાઈ એવા વેદ વચન તમે એક મને સાંભળો,
સરવે એકાંતે મળી નર ને નાર;
જે એવી અથર વેદની કેણીએ ચાલશે,
ભાઈ આગુર ઇમામશાહા કહે તેને આવાગમજી
નહી સોંસારરે. ૩૨૩.

તથ્યાર છે !

તથ્યાર છે !!

ખટ નીરીજન.

પીર સહરદીનનો રથેલો.
(ગુજરાતીમાં)

ધકુકારથી સુષ્ટીની રચના, ૪ વાણુ ૪ ખાણુની ઉત્પત્તી, ૪ કલપની ઉત્પત્તી તેમાં વરેલા બકતો. મુસલમાનની ખરી ખુખી અને ખરી મુસલમાની, ખરી બંદગી, અર' ધોવું વીગેરે બોધદાયક ખાખદો આ ખુકમાં છે.

કીમત ફક્ત રૂ. ૦)

બહારમાખવાળાઓએ અઢી આનાની પોરટની ટીકીટો મોકલવી. વી. પી. થી મોકલવામાં આવશે નહી.

હીઝ હાઈનેસ નાં આગાખાન સાહેબના ફરજંદ
પ્રીન્સ અલીશાહનો ફોટો.

કાડ પર કી. ૦)

કાગળ પર કી. ૦)

કાગળ પર ૧૦૦ નકલ સાથે ખરીદનારને રૂ. ૫) માં, તથા કાડ પર રૂ. ૧૦) માં મગશે.

મફત !

મફત !!

મફત !!!

ઈમાનની રોશની.

મીં એં જેં ચુનારાના વીહ્યા વીનોદ કલખમાં થયેલા અગત્યના બાપણોવાલી ખુક પોરટનનો અરધો આનો મોકલનારને ફ્રી મોકલવામાં આવશે.

લખો—મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ,

ધી ખોળ સિંધી પ્રેસ;

૧૦૩, પાલખી મહોલા, મુંબઈ-૬.

